

Sygn. akt I C 2072/14 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: protokolant N. Al (...)

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa E. P.,

przeciwko E. D.,

o zapłatę,

I umarza postępowanie co do kwoty 4.083,40 zł (cztery tysiące osiemdziesiąt trzy złote 40/100);

II zasądza od pozwanej E. D. na rzecz powódki E. P. kwotę 946,60 zł (dziewięćset czterdzieści sześć złotych 60/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;

III zasądza od powódki E. P. na rzecz pozwanej E. D. kwotę 711,87 zł (siedemset jedenaście złotych 87/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 2072/14

UZASADNIENIE

Powódka E. P. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 5030 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12.08.2014r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że „pożyczyła” pozwanej wyroby ze złota w tym celu, aby ta uzyskała pożyczkę w lombardzie przy ul. (...), w którym powódka jest zatrudniona. Przedmioty te pozwana miała zwrócić powódce po spłacie pożyczki wraz z odsetkami, czego do dnia dzisiejszego nie uczyniła. Na dochodzoną kwotę składa się m.in. 946,60 zł, które powódka w uzgodnieniu z pozwaną zapłaciła za nią tytułem odsetek naliczonych od udzielonej pożyczki (k. 7-8).

Na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2015r. powódka cofnęła pozew o kwotę 4.083,40 zł i podtrzymała żądanie co do kwoty 946,60 zł. Nadto wniosła o wzajemne zniesienie kosztów procesu, ewentualnie o nieobciążanie jej kosztami procesu (k. 40).

Pozwana E. D. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu. Wskazała, że nie łączy ją z powódką żadna umowa która byłaby podstawą dochodzenia przez nią kwot wskazanych w pozwie (k. 21).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka zawarła z pozwaną umowę użyczenia, której przedmiotem były wyroby ze złota. W świetle zawartej umowy, pozwana przedmioty te zaofiarowała jako zabezpieczenie (zastaw) pożyczki zaciągniętej w lombardzie przy ul. (...) w O., gdzie powódka była zatrudniona. Użyczone przedmioty pozwana miała zwrócić powódce po spłacie pożyczki wraz z odsetkami. Pozwana do dnia dzisiejszego nie spłaciła całości swojego zadłużenia.

(bezsporne, por. pismo k. 24, umowy k. 25-29, oświadczenie k. 30)

Powódka w obawie przed utratą użyczonych przedmiotów i po uzgodnieniu z pozwaną zapłaciła za nią odsetki od zaciągniętej pożyczki w kwocie 946,60 zł. W dniu 02.07.2014r. zobowiązała się na piśmie oddać zarówno użyczone jej wyroby ze złota jak i zapłacone przez powódkę odsetki.

(dowód: dokument k. 9)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w zakresie w jakim strona powodowa cofnęła pozew podlegało umorzeniu (pkt I wyroku).

W pozostałym zakresie powództwo było zasadne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się aktach sprawy oraz twierdzeń stron w zakresie w jakim nie były sporne.

Wprawdzie strona pozwana zakwestionowała prawdziwość podpisu pozwanej pod dokumentem dotyczącym zobowiązania do zwrotu kwoty 946,60 zł, nie mniej jednak ciężar dowodowy wykazania, że dokument nie pochodzi od pozwanej spoczywał właśnie na tej stronie. W świetle bowiem art. 253 zd. 1 kpc jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić.

Jedynie bowiem w sytuacji gdyby spór dotyczył dokumentu prywatnego który pochodziłby od powódki (lub innej osoby niż strona zaprzeczająca), prawdziwość dokumentu powinna udowodnić powódka, jako osoba, która chce z dokumentu skorzystać (art. 253 zd. 2).

Z uwagi na opisany wyżej rozkład ciężaru dowodowego, wnioski dowodowe powódki zmierzające do wykazania okoliczności objętej wszak nieobalonym domniemaniem prawdziwości dokumentu prywatnego należało pominąć (k. 40v.)

Skoro zatem materiał dowodowy pozwalał na ustalenie, że powódka spłaciła wierzyciela pozwanej w kwocie 946,60 zł, przy czym zapłaciła dług cudzy za który była odpowiedzialna przedmiotami majątkowymi (wyrobami ze złota będącymi przedmiotem zastawu zabezpieczającego udzieloną pozwanej pożyczkę) to w świetle art. 518 §1 pkt 1 kc nabyła spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty, tj. do kwoty 946,60 zł.

Taką też kwotę należało na podstawie art. 518 §1 pkt 1 kc zasądzić na rzecz powódki (pkt II wyroku). Orzeczenie o odsetkach ustawowych znalazło oparcie w treści art. 481 §1 kc. Ponieważ pozwana w piśmie z dnia 02 lipca 2014r. zobowiązała się zwrócić tę kwotę, zaś powódka pomimo tegoż pisma wielokrotnie ją do tego wzywała, to nie ulega wątpliwości, że żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wskazanego w pozwie, tj. 12.08.2014r. było zasadne.

O kosztach rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 kpc, przy przyjęciu, że powódka wygrała jedynie w 18,82 %. Tym samym niezasadny był wniosek o wzajemnie zniesieni kosztów procesu (k. 40). Biorąc pod uwagę liczbę rozpraw oraz stanowiska obu stron na całym etapie postępowania niezasadnym był także wniosek o nieobciążanie pozwanej kosztami procesu.

W konsekwencji, ponieważ powódka wygrała sprawę w 18,82% i poniosła koszty w kwocie 1467 zł (z czego 1217 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika i opłaty skarbowej oraz 250 zł tytułem opłaty od pozwu) mogła domagać się

zwrotu od pozwanej kwoty 276,09 zł. Pozwana wygrała sprawę w 81,18 % a tym samym ponosząc koszty w kwocie 1217 zł (wynagrodzenie pełnomocnika i opłata skarbową od pełnomocnictwa) mogła domagać się od powódki kwoty 987,86 zł. Ostatecznie zatem powódka winna zwrócić pozwanej kwotę 711,87 zł tytułem poniesionych kosztów procesu (987,96 z ł – 276,09 zł) – pkt III wyroku.

/-/ SSR Piotr Żywicki